

ראיון עם מני כהן, מזכירו של ח"כ צ'רלי ביטון, שזוכה מאשמת רצח

מני כהן, שאלתיאל עוזרי ומשה מורי זוכו על-ידי השופטים בנימין כהן, אליהו וינוגרד ומשה טלגס, מבלי שחוייבו כלל לענות לאשמה. מיקרה נדיר זה פירושו שהתביעה לא הביאה אפילו, "ראיות לכאורה", כדי לבסס את אשמתם של הנאשמים.

היו שלושה עדים שקשרו את הנאשמים לרצח עצמו:

● "הנער" אחמד אושרוף, שהיה הכוכב הראשי. אלא שנער זה, שהיה לכאורה עזראייה, מסר במיטרה בערך שמונה גירסות שונות. בתחילה סירב ביכלל לספר מאומה, מכיוון שחשש לחייו, ואחר-כך, בשלב השני של עדויותיו החליף גירסות, סיפר על אנשים שונים שזיהה במכוניות, וגם אחרי הזיהוי של התמונות בביתו של הקורבן עבד טוואשי, שבו זיהה את שאלתיאל עוזרי, זיהה בתחנת-המיטרה שאלתיאל אחר, כאדם אשר נהג ב"אאווי" בליל הרצח. עוד סתירות רבות, מהן מהותיות, מהן מישניות, התגלו בעדותו, כאשר נחקר חקירת שתי-עורב נוקבת על-ידי הסניגורים המוכשרים, ד"ר דויד ליבאי, אליהו קידר ואריה שרעבי.

● איש-מיטרה מראשון-לציון, אשר התיימר לזכור את מיטרה של מכונית ה"אאווי" שבועיים אחרי הנקיחה, ולקשרה לבית-דגון. גם עדותו נתקבלה בספקנות על-ידי בית-המישפט.

● הנערה אילנה דדון, שניסתה לזהות את מכונית ה"אאווי", כמכונית שראתה בליל הרצח בבית-דגון, ליד ביתו של שאלתיאל עוזרי. מיסדר-הזיהוי שנעשה עימה נפסל על-ידי בית-המישפט, מכיוון שהסניגור של עוזרי, אריה שרעבי, לא הוזמן כדין למיסדר זה.

מיד אחרי שנפלה עדותו של הכוכב הראשי של התביעה, היה ברור כי התיק עומד על כרעית-רנגולת.

וכך, כאשר התביעה סיימה את הבאת ראיותיה, קמו הסניגורים ועשו את הצעד הבלתי-מקובל והנועז, וביקשו מבית-המישפט להחליט כי התביעה לא הביאה אפילו, "ראיות לכאורה" להרשעת לקוחותיהם, ולזכותם על הסף.

לחיווק דבריהם ציטטו החלטה של בית-המישפט אנגלי משנת 1962, אשר אומצה בפסק-דין חדיש של השופט מאיר שמגר בבית-המישפט העליון. פסק-דין זה מתיר לזכות על אתר, אם ראיות התביעה התמוטטו בחקירה נגדית, עד שנמצאו בלתי-אמינות על פניהן. אם הראיות שנותרו הן כאלה, שבית-המישפט סביר לא היה מרשיע לפיהן, יש לזכות את הנאשמים על אתר, ולמנוע מהם עינוי-דין.

אחרי שלוש שעות של מתח, כאשר הסניגורים כילו כמה חפירות סיגוריות במיוזון בית-המישפט, כשהם מחכים להכרעת השופטים, הקריא השופט כהן את ההחלטה הנועזת, אשר ניתנה פה אחד, וזיכה את כל הנאשמים ביגלל חוסר אמינותו ועקביותו של עדה-התביעה הראשי, אחמד אושרוף.

עם השוטרים. זהו שקר מתועב. היה בין השוטרים לבין צ'ארלי ויכוה. זה הכל.

"ראיתי שהעסק מתחמם. וידעתי שאם הם יוציאו את צ'ארלי בכוח אני אתערב, ואנחנו שנינו נקבל מכות. כי הם 15 ואנחנו שניים. אמרתי לשוטרים: אני רוצה שיהיה עד."

"אחר כך לקחו אותי למטה הארצי. בניידת אומר לי שוטר אחד, בשלב מסוים: זו אשתך האשה שהיתה בבית? אמרתי לו: אני לא נשוי. מבחינה עקרונית אני מתנגד לכפייה דתית. ואני נגד גישואין דתיים."

"מה הוא עונה לי על זה, השוטר? הוא

בלשים, דפקו בדלת. אחד היה עם אקדח שלוף. הוא אמר לי: מני כהן, לא לזנו! שאלתי: מה הסיפור? אמרו לי שמחפשים רכוש גנוב. ברוב טיפשותי לא ביקשתי צ'רחיפוש. פיתאום ראיתי שחוק מ-15 בלי שים ואקדח שלוף יש גם כלב, ומכניסים אותו לדירה שלנו. יהודית והילד היו בדרכם החוצה. פחדתי שהילד ייבהל מה-כלב."

"אחרי זמן קצר הגיע צ'ארלי ביטון. כמינהגו מדי בוקר. הוא בא לקחת אותי לכנסת. ביקשתי מיהודית שתלך לעבודה. והיא הלכה. מכיוון שלא חשבה שיש כאן עניין רציני."

צ'ארלי שאל את השוטרים מה העניין.

זיכוי

במחצית ראשונה

אומר לי: מאיפה אתה יודע שזה הילד שלך? הוא בלונדי, ואתה שחור!

"אמרתי לו אם תגיד את הדבר הזה, אני אחנוק אותך. הוא שמע שאמרתי את נוק אותך, ישר ככל לי את הילדים באזיקים."

"שיבוא איזה שוטר מסריח ויגיד לי על טל שהוא לא הילד שלי? ולמה? ביגלל שאני לא נשוי לאמא שלו! מה אני צריך, הכשר מאיזה רב לאהבה שלי ליהודית? גם בבית לא רציתי לעשות לילד, בדרך שעורכים אותה. חיפשתי רופא, שיעשה לי את הברית בדרך רפואית סניטרית. לא מצאתי. אני חושב שכל הטכס של ברית-המילה הוא ברברי. חותכים לילד, הוא בוכה, כואב לו, ואנשים אוכלים וסובאים."

"אני בא ממישפחה מאוד מסורתית לעור מת זאת יהודית באה מבית אתאיסטי מוח-לט. המישפחה שלי דור רביעי בארץ. כשהיתה הברית של טל, המישפחה אכלה צהריים, ויהודית ואני התחבבנו במיטבה. לא יכולנו לסבול את הטכס הזה."

מני כהן לוקח נשימה ארוכה. יהודית מגישה קפה ועוגות. היא רזה, עדינת-פנים

הם אמרו לו שהם מחפשים סמים. הוא ביקש צ'רחיפוש חתום על-ידי שופט. כשר השוטר הראה לו את צ'רחיפוש, היה כתוב 'סיבת החיפוש: רצח ביפו'.

"קיבלתי את שוק חיי. מה הקשר שלי לרצח ביפו? ואז אחד השוטרים אומר לי: תסתכל על האשה, תסתכל על הילד, זו הפעם האחרונה שאתה רואה אותו! יש לנו עדויות עליך, ויש עדימדינה, אתה הולך למאסר עולם. תצלם את הבית שלך, תצלם את האשה שלך, תצלם את הילד שלך, והכל נאמר בזילזול בלעג."

"לא ידעתי מה לעשות. מצד אחד הייתי המום, לא ידעתי איזה רצח. על מה הם מדברים. מצד שני פחדתי מהחיפוש שלהם. אני יודע שהם משתילים סמים. צ'ארלי עקב אחרי קבוצה, ואני עקבתי אחרי קבוצה. בשלב מסוים צ'ארלי נכנס לוויה כוח עם השוטרים, ואחד מהם אמר לו שהוא זורק אותו החוצה. צ'ארלי אמר לו שהוא לא יכול לזרוק אותו. כי הוא חבר-כנסת, ויש לו חסינות. חוץ מזה, הוא הסביר לו, לפי החוק בעל-הבית רשאי לדרוש שיהיה עד בחיפוש."

"אחר כך פירסמו בעיתונים כאילו צ'ארלי הוריד את החולצה, ואמר שילך מכות

מפכ"ל מישטרת-ישראל, שאול רוזוליו, לא הרחק מביתה היפהפה של הקונסוליה היוונית בירושלים.

בדירת הקרקע של בית ערבי מתגורר מני כהן ביחד עם חברת-החיים, יהודית שטרנברג, ועם בנם בן שמונת החודשים. טל, יהודית, בתו של המלחין אריק וולטר שטרנברג, ילידת תל-אביב וחברת-קיבוץ לשעבר, משמשת כעובדת סוציאלית בשיר קום של נוער עבריין מטעם עיריית ירושלים. השניים חיים יחד מזה שלוש שנים. ללא חופה וקידושין, ומחשיבים עצמם כבעל ואשה לכל דבר.

"מה הסיפור?"

באותו בוקר של השלושה בדצמבר, כאשר חולית בלשים בת 15 איש באה לעצור את אביו, היה טל עם אמו בדרכו אל בית-המטפלת. מה בדיוק קרה באותו יום? מספר מני כהן: "בשעה שמונה בבוקר הופיעו פה 15

"רבה אנשים קברו אותי כבר. אמרו: ילך מאסר עולם. אבל הנה אני פה, שוכב במטה שהוריש לי הסבתא שלי, מחבק את האשה שלי. מהעבר השני מתגונד הילד שלי, טל, בנדנדה שלה. אני מדבר עם חברים שלי בטלפון. עניין יום-יומי, שבשבילי הוא כימעט לא-אומן. הנה אני פה, חף-מפשע, שלא חוייב לה-שיב לאשמה."

"ובכל זאת, הנזק שנגרם לי הוא גלתי-ניתן לתיקון. בלתי-ניתן לתיקון!" מני כהן, מגודל זקן, גבה קומה, רזה בקילוגרמים רבים מהמישקל שהיה לו כא-שר הלך לפני שלושה חודשים לכלא. יש הרבה מריחות בדבריו. הוא משוכנע שנעשה לו עוול בכוזנה תחילה. הוא גם בטוח מי אחראי לעוול שנעשה לו. הוא טוען כי חבר-הכנסת אהוד אולמרט הוא האיש שגרם לכך שיכלה את שלושת ההודשים האחרונים מאחרי סורג וברית. בהאשמה החמורה ביותר, באשמת רצח.

הוא מתגורר בדירה בדמי-מפתח בשכונת נת קטמון בירושלים — לא קטמון הבעייתית, זו של טורי השיכונים המכוערים, של מירבצי העוני והבערות. כי אם קטמון הערבית, לא הרחק מביתו של מי שהיה